

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczuk

w sprawie **D. S.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 2 grudnia 2020 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt II AKa (...)
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że w dniu 2 lutego 2018 r. w G. przy ul. P. przed wejściem do mieszkania nr (...), działając z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia K. D. pobił go a następnie ugodził go jednokrotnie w okolicę lewej strony klatki piersiowej nożem kuchennym długości ostrza około 13 cm, lecz zamierzonego celu nie osiągnął powodując jednocześnie obrażenia ciała w postaci: rany klutej klatki piersiowej po stronie lewej na wysokości 5-6 żebra w okolicy przedsercowej z krwakiem mięśnia piersiowego, stłuczenia twarzy z krwakiem obu oczodołów, złamania kości nosowych z przemieszczeniem w stronę prawą, miejscowym pęknięciem przyśrodkowych ścian oczodołów powodując naruszenie

narządów ciała pokrzywdzonego na okres dłuższy niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 22 lutego 2001 r. do dnia 22 lutego 2001 r., od dnia 23 lutego 2001 r. do dnia 23 lutego 2001 r., od dnia 12 czerwca 2001 r., do dnia 13 października 2005 r., od dnia 13 października 2008 r. do dnia 23 marca 2010 r. oraz od dnia 23 lutego 2013 r. do dnia 13 maja 2015 r. kary łącznej w wymiarze ośmiu lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. Wydział II Karny, sygn. akt II K (...), z dnia 29 października 2008 r., utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w O. Wydział VII Karny Odwoławczy, sygn. akt VII Ka (...), z dnia 30 stycznia 2009 r. łączącym karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sadu Rejonowego w G. z dnia 13 grudnia 2001 r., sygn. akt III K (...), za podobne przestępstwo umyślne z użyciem przemocy, tj. ciąg przestępstw z art 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. oraz łączącym karę dwóch lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 grudnia 2001 r., sygn. akt III K (...), za podobne przestępstwo umyślne z użyciem przemocy, tj. za ciąg przestępstw z art. 282 kk oraz łączącym karę dwóch lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 13 grudnia 2001 r., sygn. akt III K (...), za podobne przestępstwo umyślne z użyciem przemocy, tj. za ciąg przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV K (...):

1. uznał oskarżonego D. S. za winnego tego, że w dniu 2 lutego 2018 r. w G. przy ul. P. zadając uderzenia w głowę, twarz i brzuch pokrzywdzonemu K. D. spowodował u niego krwinki okularowe obydwu oczodołów, obrzęk tkanek miękkich w obydwu okolicach czołowych i ciemieniowych oraz okolicy obydwu małżowin usznych, obustronnego pęknięcia przyśrodkowych ścian oczodołów, złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów w stronę prawą, stłuczenia krwotocznego mózgu w płacie czołowym lewym, złamania wyrostka rylcowatego kości promieniowej prawej oraz bliżej nieokreślonego stłuczenia brzucha, powodując naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego oraz rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., a trwający dłużej niż 7 dni, przyjmując, iż czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany za umyślne

- przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 22 stycznia 2004 r., sygn. akt. III K (...), którą odbywał w ramach kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 października 2008 r., sygn. akt. II K (...), w dniach od 22 lutego 2001 r. do dnia 22 lutego 2001 r., od dnia 23 lutego 2001 r. do dnia 23 lutego 2001 r., od dnia 12 czerwca 2001 r., do dnia 13 października 2005 r., od dnia 13 października 2008 r. do dnia 23 marca 2010 r. oraz od dnia 23 lutego 2013 r. do dnia 13 maja 2015 r., tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,
2. uznał oskarżonego D. S. za winnego tego, że w dniu 2 lutego 2018 r. w G. przy ul. P. działając w zamiarze ewentualnym usiłował pozbawić życia K. D. w ten sposób, że ugodził go jednokrotnie nożem kuchennym w lewą stronę klatki piersiowej w rejonie okolicy IV międzyżebrza w linii środkowoobojczykowej, w odległości 3 cm od otocza brodawki, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na sposób zadania ciosu i złamanie noża, powodując pojedynczą ranę kłuto - ciętą klatki piersiowej w okolicy sutkowej lewej z powierzchownym kanałem wkłucia przechodzącym skośnie ku dołowi i tyłowi przez tkanki miękkie ściany klatki piersiowej oraz krwiaki w obrębie mięśni piersiowych większego i mniejszego po stronie lewej, które to obrażenia stanowiły naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie dłuższy niż 7 dni, przyjmując, iż czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 22 stycznia 2004 r. sygn. akt. III K (...), którą odbywał w ramach kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 października 2008 r., sygn. akt. II K (...), w dniach od 22 lutego 2001 r. do dnia 22 lutego 2001 r., od dnia 23 lutego 2001 r. do dnia 23 lutego 2001 r., od dnia 12 czerwca 2001 r., do dnia 13 października 2005 r., od dnia 13 października 2008 r. do dnia 23 marca 2010 r. oraz od dnia 23 lutego 2013 r. do dnia 13 maja 2015 r., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w

- zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 12 lat pozbawienia wolności,
3. na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1 i 2 wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 12 lat pozbawienia wolności. Rozstrzygnął także m. in. w zakresie przedmiotów zabezpieczonych w toku postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną w pkt 2 karę pozbawienia wolności złagodził do lat 9. Uchylił rozstrzygnięcia zawarte w pkt 3 i 4. Na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych w pkt 1 zaskarżonego wyroku i pkt I. a) niniejszego wyroku orzekł karę łączną 9 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63 § 1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 lutego 2018 r. godz. 12¹⁰ do dnia 5 września 2019 r. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art 457 § 3 k.p.k. w związku art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie z urzędu wszystkich istotnych okoliczności sprawy co spowodowało brak ustalenia prawdy materialnej;

2. rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w związku art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd wszystkich zarzutów apelacji, wynikające z pobieżnego i mało wnikliwego odniesienia się do podnoszonych przez obrońcę oskarżonego D.S. zarzutów, dotyczących naruszenia art. 170 k.p.k., art 174 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art 6 k.p.k., a nadto art 167 w zw. z art 193 § 1 k.p.k., a kolejno art 7 oraz art 5 § k.p.k.;

3. rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w związku art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu przez Sąd II instancji dowodu z zeznań funkcjonariuszy K. T., M. S., oraz G. S. będących

funkcjonariuszami Policji i biorących udział w interwencji w związku z niniejszą sprawą, na jej miejscu - w sytuacji kiedy sporządzone przez tych funkcjonariuszy notatki urzędowe przedstawiają inny przebieg zdarzenia, oraz ustalenia, niż te ustalone tak przez oskarżyciela jak i przez Sąd I instancji, m. in. w zakresie możliwego sposobu zachowania się pokrzywdzonego po zadaniu mu ciosu nożem, oraz odniesieniu obrażeń, a nadto funkcjonariuszy dokonujących zabezpieczenia ujawnionego narzędzia czynu, w postaci noża, jego opisu i zabezpieczenia na potrzeby postępowania w zakresie okoliczności znalezienia narzędzia czynu, jego stanu, oraz sposobu zabezpieczenia, w sytuacji kiedy protokół z oględzin (przeszukania) korytarza nie ujawnia narzędzia czynu, zaś protokół późniejszy z godz. 09:00 takie narzędzie ujawnia, a to W. B. oraz M. P., a nadto pozostałych z funkcjonariuszy których nazwiska na protokołach pozostają nieczytelne, które to zeznania mogłyby stanowić istotny dowód niewinności oskarżonego oraz poprzez dokonanie przez Sąd odwoławczy *a priori* oceny treści ich ewentualnych zeznań, tzn. bez przeprowadzenia tego dowodu przez stwierdzenie, że zeznania te nie mają znaczenia dla oceny stawianego oskarżonemu w akcie oskarżenia zarzutów, zaś sam zarzut pozostaje niezasadnym, nadto w zakresie stanowiska samego oskarżonego gołosłownym i skrajnie nielogicznym;

4. rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w związku art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art 410 k.p.k. poprzez nie odniesienie się zasadniczo do stawianego apelacją zarzutu iż Sąd I instancji zeznania wskazanych w zarzucie apelacyjnym świadków G. S. i S. S. oparł częściowo na zeznaniach D. S., nie przesłuchując jej jednakże w ramach postępowania sądowego, ani nie odczytując tego zeznania, wskazując jedynie iż Sąd I instancji nie czynił ustaleń o zeznania D. S., przez co nie rozpatrzono w sposób wnikliwy skierowanego do skarżonego wyroku zarzutu apelacyjnego.

5. rażące naruszenie prawa, które mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 457 § 3 k.p.k. w związku art. 433 § 2 k.p.k. poprzez pobieżne i powierzchowne odniesienie się przez Sąd II instancji w uzasadnieniu wyroku

do zarzutów obrońcy naruszenia przez Sąd I instancji art. 167 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., które to zarzuty dotyczyły oddalenia wniosków dowodowych złożonych przez obrońcę, co doprowadziło do powielania przez Sąd II instancji błędnej oceny dokonanej przez Sąd I instancji i w konsekwencji utrzymania wyroku w mocy, pomimo konieczności jego uchylenia i zwrotu Sądowi I instancji w myśl art. 437 § 1 i § 2 k.p.k.;

6. rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na tym, że Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy na skutek błędnego uznania, iż Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa procesowego, szczegółowo opisanej w apelacji obrońcy i w konsekwencji dokonał trafnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w istocie Sąd I instancji zaskarżone orzeczenie oparł na wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym, przy całkowitym pominięciu okoliczności wskazywanych przez obrońcę w środku zaskarżenia bez dostatecznego uzasadnienia przez Sąd I instancji takiego postąpienia, a które to zachowanie w sposób oczywisty godzi w zasadę obiektywizmu wyrażoną w art. 4 k.p.k.

7. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak wnikliwej oceny i nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku przez Sąd II instancji do zarzutów stawianych w apelacji obrońcy w postaci naruszenia przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. poprzez zastosowanie przez Sąd Apelacyjny nieobiektywnej i zupełnie dowolnej, powierzchownej i niestarannej, a także wbrew zasadom wynikającym z prawidłowego i logicznego wnioskowania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznanie za wiarygodne jedynie dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przy konsekwentnym pomijaniu dowodów wskazujących na jego niewinność.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), oraz wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zwolnienie

skazanego D. S. od ponoszenia kosztów wpisu od złożonej kasacji w całości.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. S. okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu, bez udziału stron.

Tytułem uwag wstępnych podnieść należy, że zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., musi być dotknięte właśnie to orzeczenie, a nie wyrok sądu pierwszej instancji. Kasacja, co już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Z powyższego wynika, że zarzuty podnoszone w tym środku zaskarżenia powinny – i to rzeczywiście, a nie tylko pozornie - dotyczyć orzeczenia odwoławczego. Można co prawda w kasacji wytykać uchybienie i wyrokowi sądu I instancji, ale warunkiem skuteczności tak skonstruowanego zarzutu jest wykazanie, że uchybienie to przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Owo „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do "przeniesienia" tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17, LEX nr 2281289).

Należy krytycznie odnieść się do tego, że złożona w przedmiotowej sprawie kasacja zmierzała w istocie do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej przez Sąd odwoławczy w toku dokonanej kontroli apelacyjnej, oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Sformułowane zarzuty stanowią powielenie argumentacji przedstawionej w apelacji. W rezultacie autor kasacji stara się wymóc na Sądzie Najwyższym ponowną ocenę ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy oraz ustaleń Sądu Apelacyjnego, który obniżył wymiar kary jednostkowej za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a w konsekwencji także kary łącznej.

Skarżący zupełnie przy tym pomija, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest „trzecią” instancją odwoławczą, która służy kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych w pierwszej i drugiej instancji orzeczeń. Istota samej kasacji i możliwość jej wniesienia tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia - wskazuje, że w postępowaniu tym niedopuszczalne jest dokonywanie ponownej oceny dowodów, czy też poprawności dokonanych ustaleń faktycznych.

Obrońca neguje sposób przeprowadzenia poszczególnych dowodów, w tym brak przesłuchania funkcjonariuszy z zakresu badania śladów przestępstwa i funkcjonariuszy, którzy znajdowali się na miejscu przestępstwa w zakresie ich wpływu na rekonstrukcję stanu faktycznego i zdaje się oczekiwać, iż Sąd Najwyższy, nie bacząc na ograniczenia przewidziane w art. 523 § 1 k.p.k., dokona ponownej weryfikacji argumentacji Sądu Okręgowego oraz poczyni własne ustalenia faktyczne, dokonując w ten sposób kontroli apelacyjnej wyroków Sądów obu instancji, która w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalna.

Niewątpliwie odnotować trzeba, co także podkreślił Sąd odwoławczy, że procedując w sprawie niniejszej Sąd I instancji zetknął się bezpośrednio z oskarżonym oraz świadkami S. S., E. K., D. P. i P. P.. Ocena tych dowodów została uznana za rzeczową, zgodną zasadami doświadczenia życiowego i zasadą swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Jednocześnie, odnosząc się do kwestii innych dowodów, co do których Sąd nie zdecydował się na ich bezpośrednie przeprowadzenie wskazano, że okoliczności sprawy w żadnym razie nie uzasadniały takiej konieczności. Jak słusznie podkreślił Sąd Apelacyjny wykonana dokumentacja fotograficzna nie pozostawia wątpliwości, że obie części nożna w trakcie pierwotnych oględzin nie znajdowały się na korytarzu, natomiast zostały uwidocznione na zdjęciach z powtórnych oględzin. W sposób właściwy i wyczerpujący odniósł się także Sąd odwoławczy do kwestii rzekomej wadliwości ustaleń poczynionych na podstawie wniosków biegłych. Zasadnie w tym zakresie podkreślono, że biegli opiniujący w sprawie zostali przesłuchani na rozprawie, co pozwoliło na rozwianie wszelkich wątpliwości.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Apelacyjny wskazał także, że ustalenia faktycznie nie wynikały z zeznań D. S. . Osoba ta nie była słuchana w postępowaniu i nie było ku temu podstaw. Jak bowiem wynikało z zeznań świadka G. S., informację o zdarzeniu powziął właśnie od D. S., która wskazała mu, że „było pogotowie i Policja, ale ona nie wiedziała co się tam stało”. Informacje te nie mają żadnego znaczenia z punktu widzenia oceny prawnokarnej zachowania się skazanego w sprawie niniejszej, albowiem dotyczą one okoliczności, które są niekwestionowane i bezsporne.

Wskazać również należy, że zarzut naruszenia wskazanych w kasacji zasad obiektywizmu i *in dubio pro reo* skarżący powiązał z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k. i gdyby nawet założyć, że w istocie rzeczy chodziło o podniesienie zarzutu obrazy tego przepisu, to w pierwszej kolejności podnieść należy, że kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błądność rozumowania i wnioskowania) oraz czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.10.2007 r., II KK 132/07, LEX nr 346237). Ponadto zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie poczynił własnych i odmiennych ustaleń faktycznych może być w kasacji podniesiony tylko z jednoczesnym sformułowanym w niej zarzutem obrazy art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2007 r., V KK 5/07, LEX nr 310225). Skarżący w wywiedzionej kasacji nie wykazał, aby i w omawianym zakresie doszło do obrazy art. 7 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego apelacją wyroku Sądu *a quo*, a taka błędna ocena dowodów została następnie zaaprobowana przez Sąd *ad quem*.

Reasumując stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do uznania, że zaskarżony kasacją wyrok został wydany z rażącą obrazą przepisów prawa procesowego, która miałaby istotny wpływ na jego treść, co uzasadnia oddalenie kasacji, w formule kwalifikowanej, wskazanej na wstępie.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k., bowiem uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe z uwagi na jego

sytuację finansową oraz wysokość orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.